

Інтерв'ю з актрисою
театру і кіно
Тетяною Олексенко

Тетяна Олексенко закінчила у 1992 році акторський факультет КДІТМ ім. І.Карпенка-Карого (курс Бориса Ставицького). З 1992-го по 1995-й працювала в Київському Молодіжному театрі. Серед основних ролей — Леді Віндермер в «Ерлін» за О.Уайлдом, Уляна у «Сватанні на Гончарівці» Г.Квітки-Основ'яненка. З 1996 року і дотепер — актриса Національного академічного драматичного театру імені І.Франка, де зіграла ролі Катаріни у «Приборканні норовливої» В.Шекспіра, Жульетти у «Балі злодіїв» Ж.Ануя, Наталі Іванівни у «Трьох сестрах» А.Чехова, Анни Дембі у «Кіні IV» Г.Горіна. Працювала також у Камерному театрі-студії, театрі «Сузір'я» (Бланш у «Гравці» за Ф.Достоевським), театральній антрепризі А.Жолдака (Мікаела у «Кармен» за мотивами П.Меріме). Знімалась у фільмі «Киченька» (серіал «Острів любові», режисер О.Бійма).

«Робота притягує, як магніт...»

— Тетяно, як ви стали актрисою? Це була закономірність чи випадок?

— Напевно, закономірність, адже мої батьки теж актори. І діти, які виростають за лаштунками сцени і знають кожну щілинку, рідко оминають той шлях, яким ішли батьки. Бо тому, хто раз увійшов у цей світ, з нього дуже важко вийти.

— А батьки спрямовували вас до театральної кар'єри чи це було самостійне рішення?

— Ні, вони дали мені повну свободу вибору, розуміючи, що акторське життя важке. Звичайно, вже потім допомагали, і коли я готувалася до театального інституту, то мені легше було цілій комісії прочитати, ніж одній мамі.

— А вам не доводилося грати разом із батьками?

— З батьком доводилося. Це була телевистава «Задля Натуся» (за В.Винниченком, режисер Юрій Щерко). Він грав закоханого в мене, а дядько, Степан Олексенко, мав грати мого коханого. Так що у нас із батьком була «сценічна любов». Отакі парадокси. А от із мамою поки не перетиналися.

— Ви навчалися в театральному інституті ім. І. Карпенка-Карого. Що найбільше запам'яталося під час навчання? Можливо, якась особлива роль?

— Важко сказати. Коли вчишся, коли ще нічого не вмієш, кожна роль — подолання бар'єрів. Але от що дивно: ще на першому курсі, коли керівник курсу запитав, що хто хоче грати, я сказала: Катаріну в «Приборканні норовливої» Шекспіра. І це таки сталося.

— Але спочатку ви прийшли до Молодіжного театру. І та, якою я бачила вас там в «Ерлін» Уайлда, — лірична героїня з тонким психологічним малюнком, і ті ролі, які ви граєте в театрі Франка, — Катаріна, Жульєтта, Анна Дембі — це зовсім різні типи. Що вам ближче як актриси і як особистості: ліричність чи таке — «з бісиком»?

— Напевно, все-таки ліричні героїні ближчі, психологічно легше грати. В «Ерлін» я чомусь дуже відчувала свою героїню. Але думаю, в кожній людині є в зародку всі риси характеру. І коли працюєш над роллю, все відшукуєш у себе. Тож я всі свої ролі люблю.

— А як стався перехід до театру Франка, адже потрапити туди молодій актрисі нелегко, а тим більше відразу зіграти стільки провідних ролей. Невже і тут обійшлося без випадку?

— Це довга історія. Звичайно, коли закінчувала інститут, я страшенно хотіла працювати тут, де я виросла, де все рідне. Мені сказали, що буде прослуховування до театру

Якою б
не була
сильною
жінка,
вона
все одно
хоче
лишатися
ЖІНКОЮ

■ Тетяна Олексенко.

■ Тетяна Олексенко та Олексій Богданович у виставі «Приборкання норовливої» за В.Шекспіром.

■ Тетяна Олексенко та Остап Ступка у виставі «Бал злодіїв» за Ж.Ануєм.

Франка, я ретельно готувалася, але його чомусь не було й не було. І тоді виник Молодіжний театр — не хотілося гаяти час. А коли Валентин Козьменко-Делінде тут ставив «Сни за Кобзарем» — а він бачив мене і в інституті, і в Молодіжному — то запросив мене грати. Але я була лише на одній репетиції, бо наступного дня захворіла на жовтуху. І поки відійшла, уже закінчувався сезон, можливість втрачено. Та наступного сезону я твердо вирішила: треба щось змінювати у житті, почну з місця роботи. Підійшла сама до Сергія Володимировича Данченка, і питання було вирішено.

— *І перша роль - Катафіна у «Приборканні норовливої». У мене є спротив до цієї ролі, адже це ламання чоловіком жіночої психіки. Ви ж, навпаки, мріяли про неї. Чому саме ця роль, і невже не було якогось протесту?*

— Тут не злам. Мені здається, в житті, якою б не була сильною жінка, вона все одно хоче лишатися жінкою. І чим сильніша вона внутрішньо, тим сильнішим має бути партнер. Жінка є жінка і хоче бути слабкою, бути комусь потрібною. Тож це пошук гідного партнера. От коли він не трапляється на шляху, то від того все йде: «А от я така і не підходьте». Та вона все одно закохується в Петруччо, бо він — сильна особистість. Коли ми працювали над п'єсою, це була як гра, дитяча гра.

— *А чи вам доводилося кардинально щось ламати в собі?*

— У мене завше так. Не було ще жодного разу, коли я працювала над виставою, щоб я не схотіла все кинути і піти з артисток. Казала собі, що я нездара, в мене нічого не виходить, все валиться з рук. Це кожного разу конфлікт із собою — і в «Приборканні», і в «Балі злодіїв», і в «Трьох сестрах»... І завжди я заходжу в глухий кут чомусь під кінець репетицій. Добре, коли режисер може в цьому допомогти. Певно, в режисерів для мене це найголовніше — вміння допомогти вийти з кризового стану...

— *А от, скажімо, у «Трьох сестрах» у вас була чи не найбільш невласлива для вас роль Наталі, та ще у такому трактатуванні. Як це додалося?*

— Справді, Андрій Жолдак специфічний режисер, але з ним і цікаво працювати. Іноді навіть злилася на це, навіть не хотілося йти на репетицію... Одне слово, він — людина настрою. Справді, Наталя Іванівна — не моя роль, але мені хотілося спробувати. Режисер допомагав, давав якісь «манки», але в його режисурі ти сам маєш знайти в собі, як їх виправдати. Та поки молода, хочеш все зіграти. В гарній драматургії я б спробувала будь-яку роль.

— *Ви дуже віддані цьому театрові, але все-таки у вас були і «походи наліво», спроби чогось іншого?*

— Звісно, актори крутяться, як можуть, і робота притягує, як магніт. Тож походи «наліво» у мене були: і кіно, і телебачення, і та ж реклама, і в інших театрах: у Камерному театрі («Вінзорські жартівниці», вистава за поезією Саші Чорного «Всім нищим духом»), у «Сузір'ї» (Бланш у «Гравці» за Достоевським), у проекті А.Жолдака «Кармен». Сьогодні ці вистави, на жаль, уже не йдуть.

— *А як сталося входження у кіно? Чи була внутрішня перебудова в роботі перед камерою?*

— Входження звичайне — через проби. Я почала звикати до камери ще з першого курсу: студентські роботи, курсові й дипломні, потім на телебаченні. Але справжній досвід — це «Острів любові» Олега Бійми. Мені страшенно хотілося попрацювати з цим режисером. Я бачила його попередні роботи. Правда, я пробувалася на зовсім іншу серію, а Олег Іванович запропонував «Кишеньку». Дуже легко з ним працювати. Приходиш на зйомки, зовсім не уявляючи як це грати, а він скаже два слова, і відчуваєш: пішло, вдається. Шкода, що зараз так мало знімається фільмів...

— *Ви справляєте враження готової до всього: до будь-якої ролі, роботи. Чи це справді так, чи є таке, чого ви принципово не можете грати?*

— Є, напевно. Я так розумію, що можна бути ким завгодно, важливо, що ти хочеш сказати? Є такий матеріал, з яким я б не взялася працювати. Якщо в цьому є якась руйнівна сила, проти чого постає моя людська сутність, ніколи не буду працювати, які б гроші за це не платили. Все, що несе світло, добро, я згодна грати, незалежно від грошей. Отака моя позиція.